

Ai Nói Phù Sinh Không Bằng Mộng

Contents

Ai Nói Phù Sinh Không Bằng Mộng	1
1. Chương 1: Tiến Cung	1
2. Chương 2: Trương Mẫn Công Công	2
3. Chương 3: Thăng Cấp	3
4. Chương 4: Diện Kiển Hoàng Thượng	4
5. Chương 5: Có Thai	5
6. Chương 6: Hài Tử	5
7. Chương 7: Cựu Hoàng Hậu	6
8. Chương 8: Trở Thành Kỷ Phi	7
9. Chương 9: Ta Đi Hết Khi Ta Còn Sống	8

Ai Nói Phù Sinh Không Bằng Mộng

Giới thiệu

Trong âm thanh hỗn loạn, Tiểu Kỷ tỉnh lại trên một chiếc xe lắc lư, hơi mở rộng tầm mắt, đã thấy t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-noi-phu-sinh-khong-bang-mong>

1. Chương 1: Tiến Cung

Trong âm thanh hỗn loạn, ta tỉnh lại trên một chiếc xe lắc lư, hơi mở rộng tầm mắt, đã thấy trời sáng dần ngoài cửa sổ.

Ta đang ngồi trong xe ngựa.

Sau khi định thần lại, ta mới nhận thức được đã bị bắt làm tù binh, sắp được đưa vào cung. Trên xe, còn có những thiếu nữ cùng tuổi khác bị bắt giống như ta, trên sắc mặt trắng noãn mang theo tia sợ hãi hoang mang về tương lai, chúng ta đang trên đường tiến đến cung điện vàng son hoa lệ, cũng là nơi thiên hiểm khác thường.

“Tiểu Kỷ, người đã tỉnh!” A Uyển kích động bắt lấy tay ta, mặc dù giảm thấp thanh âm, nhưng vẫn là đánh thức mấy người khác, bởi vốn là, ở vào hoàn cảnh này đã rất khó đi vào giấc ngủ.

“Tiểu Kỷ, người có khỏe không?” Bên cạnh lập tức có mấy cô gái vây quanh.

Ta há miệng, lại phát hiện cổ họng nóng như thiêu đốt nói không ra lời.

“Tiểu Kỷ, người hãy uống ít nước.” A Uyển không biết từ nơi nào tìm ra một túi nước, đưa đến trong tay ta.

Mấy ngày trước, các nàng là bình dân bá tánh, mà ta là thượng quan nữ nhi, hôm nay, chúng ta đều ngang hàng như nhau, tiến cung làm cung nữ.

Ta uống vài ngụm nước lạnh, khẽ hỏi: “Chúng ta đến đâu rồi?”

A Uyển hơi lớn tuổi, cũng trầm tĩnh hơn một chút: “Trời sáng liền đến kinh thành.”

Năm nay là Thành Hóa năm đầu, ta vào cung, từ một tiểu thư quan gia *****, biến thành một cung nữ.

Trong cung quy củ rất nhiều, nói bậy hay làm việc gì sai, kết quả chỉ có một, đó chính là cái chết.

Lão cung nữ chỉ vào một cái giếng nói với chúng ta, ở trong đó chứa không biết bao nhiêu thi thể, mà trong cung còn có vô số giếng như vậy, nếu như muốn sống, liền cúi đầu làm việc, cái gì cũng đừng nghe, cái gì cũng đừng nói.

Sắc mặt A Uyển lập tức trở nên trắng bệch, một thời gian dài sau đó, khi uống nước cũng còn sợ hãi.

Cùng đi với chúng ta là một nữ nhân có vẻ đẹp tuyệt mỹ, ta quên mất tên của nàng, nghe nói không lâu về sau nàng được hoàng thượng lâm hạnh, sau nữa, liền không có tin tức của nàng. Lão cung nữ nói với chúng ta, ở trong cung người không thể đắc tội nhất không phải là hoàng hậu, không phải là hoàng thượng, mà là Vạn quý phi. Mà biện pháp tốt nhất để tránh đắc tội với Vạn quý phi chính là, không nên nghĩ đến quyền rũ hoàng thượng.

Khi nói lời này nàng cố ý nghiêng mắt nhìn qua những cung nữ có tâm cơ, dáng vẻ thù mị xuất chúng. Nàng tự nhiên không chú ý đến ta, bởi khi trưởng thành, vẻ đẹp của ta thật sự không đặc biệt đến mức khiến cho người khác động tâm.

Chẳng lẽ đối với cung nữ, hướng đi tốt nhất là từng bước tiến đến long sàן sao?

2. Chương 2: Trương Mẫn Công Công

A Uyển nói, nàng chỉ nghĩ đến việc xuất cung. Bất quá tâm nguyện này thật mong manh, có lẽ sẽ có một ngày, thế nhưng ngày đó là lúc ta và nàng đã lão, vài chục năm, cuộc sống mấy thập niên ở trong cung, đã sớm tách biệt với thế giới bên ngoài, về sau nếu như xuất cung, muốn như thế nào tự vệ cùng trang trải quá cuộc sống? Cho nên ta đã sớm chuẩn bị một ngày sẽ chết già trong cung.

“Mai cốt hà tu tang tử địa, nhân sinh vô xử bất thanh sơn”.

Ta viết hai câu trên mặt đất, đột nhiên nghe được sau lưng có tiếng nói: “Người biết chữ?”

Ta sợ hãi, tay run lên, vội vàng ném cục đá đi, đứng dậy hành lễ: “Trương công công.”

Trương Mẫn, Trương công công là một người rất tốt, ít nhất trong cung danh tiếng cũng không sai, không như người khác dựa vào thủ đoạn cay độc để tiến thân. Vị công công này trước nay vẫn đạm phong khinh, nhưng vì thân mang khuyết tật nên trên mặt dù lộ vẻ ôn nhu, lại khiến người khác có cảm giác sắc bén.

Bởi vì hoạn quan không cần vẻ ngoài sắc bén, vì vậy hắn chỉ là một kẻ trông môn, vì chính mình thoải mái vui vẻ.

“Người tên là gì?”

“Nô tỳ Kỹ Vân.”

“Người biết chữ?”

“Học qua mấy năm, nông cạn nhận biết một chút.”

Hắn tỉnh tề nhìn chữ trên đất mấy lần, mỉm cười nói: “Chữ của người rất đẹp.” Lại nhìn một chút trên tay ta, hiểu rõ nói: “Hoán Y Cục từ lúc nào trở nên nặng nhọc như vậy ? Hay có người khi dễ người là người mới?”

Ta cung cung kính kính đáp: “Nô tỳ mới vào cung, mọi việc đều không hiểu rõ, còn cần các vị tiền bối chỉ điểm nhiều, để chia sẻ có thể cũng cần phải vậy.”

Ta cúi đầu, cảm giác được ánh mắt của hắn vẫn dừng lại ở trên người ta, hồi lâu mới xoay người rời đi.

Khi dễ người mới là truyền thống của mỗi địa phương, trong lòng hắn hiểu, nhưng hỏi nhiều một câu kia là có ý tứ gì?

Đây chỉ là một điểm nhỏ nhỏ không đáng phải bận tâm, bởi mỗi ngày làm việc nặng nhọc khiến ta không có thời gian suy nghĩ nhiều cái khác, nhưng khả gọi là người mới, cũng rất nhanh nhận thức. Bất tri bất giác, ta cũng liền thích nghi được.

Trong cung đa số hạ nhân đều không biết chữ, nhưng ngày lễ tết mọi người đều muốn thông tri về nhà báo bình an, A Uyển trong lúc vô tình nói đến ta biết chữ có thể hành văn, mọi người liền vui mừng để cho ta chấp bút gia thư.

Liên tục mấy ngày, ta viết không biết bao nhiêu “chuyển lời bình an”, không gì ngoài tốt khoe xấu che, trong gia thư thường là thăm hỏi phụ lão trong nhà, ta chưa viết, người đối diện đã muốn bắt đầu rơi lệ.

Thật là “Mỗi phùng giai tiết bội tư thân”.

(Đây là một câu trong bài Cửu nguyệt cửu nhật ức Sơn Đông huynh đệ, nguyên tác: Vương Duy, ý nghĩa: Mỗi dịp hội hè, lại càng thêm nhớ nhà)

3. Chương 3: Thăng Cấp

Trong thâm cung, mấy ai có thể cảm nhận được phận người nhỏ bé không thể đấu tranh để sinh tồn mà bị ai.

Một số người đã từng nhờ ta viết qua gia thư, năm nay đã không còn, nhưng chắc chắn sẽ có người mới lại đến, lại tiếp tục những lời răn, lại tiếp tục những việc kia.

Trong mấy năm này, trong và ngoài cung xảy ra không ít chuyện, nhưng thường xuyên vang lên ở bên tai ta, không gì khác ngoài ba chữ “Vạn quý phi”. Thật là một nữ nhân vừa đáng sợ, vừa đáng thương. Ta từng ở trong ngự hoa viên xa xa liếc thấy nàng một cái, trên gương mặt nàng đã không còn dấu vết tuổi thanh xuân, trong mắt nàng có sợ hãi, có ghen ghét, rõ ràng hoàng thượng yêu nàng như vậy, nàng lại vẫn sợ hãi một ngày nào đó sẽ mất đi. Vì vậy, hài tử từng người một đều chết từ trong trứng nước, người người đều sợ nàng, hoàng thượng cũng chịu, thành một đạo bùa chú đòi mạng.

Không lâu về sau, ta nhận được một đạo lệnh điều đi nhậm chức quản lý kho tàng, đây là một chức vụ nhàn hạ, mỗi ngày nhiệm vụ chính là thống kê của cải hoàng gia.

Nói thật, đây là chức vị cực kỳ nhàn chán, mỗi ngày cũng chỉ có thể nhìn thấy một hai người, trong này, cả ngày chỉ có đối diện với núi vàng núi bạc, có người có lẽ sẽ hưng phấn run tay, nhưng thấy nhiều rồi, sự việc cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Một ngày kia, ta đang đọc sách, chợt ánh sáng bị che đi, ta ngẩng đầu lên, ánh sáng bị che khuất nên ta nhìn không rõ mặt người tới, chỉ nghe được hắn nói: “Đã quen thuộc công việc nơi này chưa?”

Ta hơi có chút kinh ngạc, đứng lên: “Trương công công.”

Hắn mỉm cười gật đầu một cái, “Công việc ở nơi này sẽ không hội quá buồn chán đi?”

Ta đột nhiên ý thức được, là do hắn vận dụng quan hệ, điều ta tới nơi này.

“Nô tỳ xưa nay yêu thích yên tĩnh, không sợ buồn chán.” Trong lòng ta đối với hắn có một tia cảm kích, trong cung khó được nhất, chính là thanh tĩnh.

“Hãy làm cho tốt.” Hắn chỉ điểm ta mấy câu mới rời đi.

Ta đã từng nghĩ, trong hoàng cung là nơi tối tăm bẩn thỉu, nhưng không nghĩ, ở nơi tối tăm này, cũng sẽ có một tia ánh sáng, ở nơi ô trọc vùng này, cũng có thể có một cỗ thanh lưu.

Không chỉ là Trương công công Trương Mẫn, mà nhiều hơn, còn những người khác mà ta biết.

4. Chương 4: Diện Kiến Hoàng Thượng

Thành Hóa năm thứ năm.

Một ngày, trong lúc ta đang kiểm lại vật dụng trong kho hàng, vừa viết vào sổ sách, liền nghe được tiếng bước chân truyền đến ngoài phòng, có chút kinh ngạc lúc này tại sao có thể có người đến, ta vội dừng bút, đi ra ngoài chào đón.

Thế nào ta cũng không nghĩ đến, người tới, một thân trang phục minh hoàng bào, minh châu vì quan, chính là hoàng thượng.

Mặc dù khiếp sợ, ta vẫn giữ vững trấn định, cung kính hành lý: “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

Hắn tùy ý khoát tay: “Miễn lễ.” Mắt quét qua cả phòng Lâm Lang (từ này mình không hiểu nghĩa), chậm rãi đi về phía trước, dò xét bảo khổ. Ta liền đi theo phía sau hắn hai bước để khi hắn hỏi, nhất nhất trả lời.

Bên trong kho tàng trữ bảo vật rất nhiều, hắn dò xét hơn phân nửa, đột nhiên dừng bước, ta trong lúc cúi đầu lỡ đi hơn một bước, liền vội vàng lại lui trở lại về phía sau.

Ta cúi đầu, chỉ thấy vạt áo minh hoàng chậm rãi lướt qua mặt đất, nhất quốc chi quân chính diện đối diện ta, thậm chí ta có thể cảm giác được hắn đang chăm chú nhìn.

Chẳng lẽ ta nói sai sao?

Ta cẩn thận hồi tưởng một lần, xác định không có. Mỗi ngày cũng đều đếm lại một lần, những sổ sách này ta đã sớm thuộc nằm lòng, quả quyết không thể nào phạm sai lầm.

Chẳng lẽ ta làm chuyện không hợp quy củ? Ta ngẫm nghĩ một lần nữa, cũng không có.

Ta còn đang kiểm thảo mình, chợt nghe hắn mở miệng: “Người tên là gì? Ngẩng đầu lên trẫm xem một chút.”

Ta ngắt lòng bàn tay, chậm rãi ngẩng đầu lên, đáp: “Nô tỳ Kỷ Vân.”

Trong đáy mắt hắn thoáng qua vẻ thất vọng, nhưng ngay sau đó lại có nhiều hứng thú tiếp tục quan sát ta.

Ta bình tĩnh để hắn xem xét, thân là cung nữ, ta bất quá cũng chỉ là một kiện vật phẩm bên trong bảo khổ, tất cả đều thuộc về đế vương. Không, ngay cả tư cách tiến vào bên trong bảo khổ ta cũng không có.

“Người rất tốt.” Hoàng thượng khinh dương khóe môi, đưa tay tới kéo ta. Ta hơi có chút kinh ngạc, nhưng biết rõ không nên chống cự, cảm giác được đai lưng bị giải khai, ta cúi đầu, không nhìn được nhắm hai mắt lại.

Tự nhiên xảy ra chuyện như thế, sau đó hắn cũng tự nhiên rời đi, cứ tự nhiên như vậy mà quên lãng.

Hoàng thượng không nói gì đến ta, điều này làm ta thở phào nhẹ nhõm, hoặc giả cung nữ như ta thật sự quá nhiều, sau khi tiếp xúc liền quên, bởi hắc vốn không có chút ý định hay toan tính nào.

Cuộc sống ta cứ thế bình lặng trôi qua, cũng không bởi vì hoàng thượng lần thứ nhất lâm hạnh mà thay đổi cái gì.

5. Chương 5: Có Thai

Ta cơ hồ muốn cảm thán vận may của mình, nhưng cuối cùng lại bị ai khi phát hiện, may mắn cũng không thuộc về ta.

Kinh nguyệt đến chậm, ta mang thai.

Đây chắc chắn sẽ là tiếng sấm chớp động giữa trời quang.

Vạn Quý Phi sẽ không cho phép đứa bé này tồn tại, ý nghĩa của hài tử này làm ta lần đầu tiên trong đời có chút kinh hoàng luống cuống. Việc hoàng thượng lâm hạnh không ai biết, nhưng bụng ta mỗi ngày một nổi lên có thể nhìn thấy được, tuyệt không cách nào vĩnh viễn dấu đi.

Tay nhẹ nhẹ vuốt bụng, cảm giác được sinh mạng dưới tay nhúc nhích, ta muốn giữ lại đứa bé này, không phải là bởi vì hắc là long chủng, chỉ là bởi vì, hắc là hài tử của ta, thân nhân của ta.

Cuộc sống của ta, lần đầu tiên gặp nguy hiểm.

Cuối cùng Vạn Quý Phi biết chuyện này.

A Uyển nắm tay của ta, lặng yên rơi lệ.

Cửa được mở ra, ánh mặt trời như ẩn như hiện, ta giương mắt nhìn về phía người tới, tay phải siết thật chặt làn váy, mồ hôi lạnh ướt đầm mặt lưng.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Cầu xin nàng?

Hữu dụng không?

Đã từng có bao nhiêu người, hài tử của các nàng đều bị đoạt đi như vậy, ta bất quá chỉ là một người trong số họ.

Cố giả bộ trấn định, nhưng tay ta một mực run rẩy không ngừng chờ đợi một khắc kia, ta sợ không thể ức chế mà cuồng loạn kháng cự.

Thế nhưng thời khắc cuối cùng đó không đến.

Mama lạnh lùng lườm ta một cái, không nói một lời, xoay người rời đi.

A Uyển kinh nghi bất động nhìn ta, hồi lâu sau, ta mới dám đón nhận cái hiện thực không dám tin này.

Con của ta, sống sót rồi.

6. Chương 6: Hài Tử

Ta không biết tên tuổi của mama đó, đến nay cũng không nhớ được mặt của nàng, khi đó nàng đẩy cửa đi vào, ánh sáng phía sau nàng chiếu đến chói mắt, ta cố gắng nhìn, bất quá chỉ thấy một cái bóng mờ.

Thành Hóa năm thứ sáu, tháng bảy, hài tử của ta ra đời, mama mà ta gặp tất nhiên cũng đã rời đi nhân thế.

Đó là một nam hài, trong giấc mộng, hắc siết thật chặt quả đấm nho nhỏ, làn da mỏng mịn mà béo mập, thân thể bé nhỏ ấm áp mềm mại. Ta cọ cọ gò má của hắc, trong lòng đầy tràn xúc động.

Hài tử của ta, thân nhân của ta, máu mủ của ta.

Nhưng là, ta có thể bảo vệ hài tử bao lâu đây?

Ta căn bản không bảo vệ được hài tử.

Hắn mở mắt, một đôi con ngươi đen lay lắt thẳng tắp nhìn ta, đầu ngón tay ta nắm thành quả đấm nhỏ nhỏ không thả. Ta hi vọng có thể nghe được hắn gọi ta một tiếng “Mẫu thân” biết bao...

Hắn cái gì cũng không hiểu, đói bụng sẽ khóc, ăn no sẽ ngủ, tỉnh ngủ liền tròn mắt nhìn chung quanh, tràn ngập tò mò đối với cái thế giới này.

Ta muốn dạy hắn biết đọc biết viết, nhìn hắn từng chút lớn lên, ta không cần hắn làm hoàng đế, chỉ hy vọng lúc hắn có được cuộc sống bình thường, hảo hảo mà sống sót.

Nhưng là nguyện vọng đơn giản như vậy lại khó có thể đạt thành.

Lần này đòi mạng của ta, không tưởng được, lại là Trương Mẫn.

Nhìn lại quá khứ, ta cười nhạt, “Làm chuyện người nên làm thôi.”

Hài tử mới vừa ăn no, ợ lên no nê, khoe miệng toát ra điểm màu trắng phao phao, ở trong lòng ta ngọ nguậy xong, lại muốn đi ngủ.

Trương Mẫn đứng yên thật lâu, rốt cuộc nhẹ nhàng một tiếng thở dài, đi về phía ta. Ta dè xuống nước mắt, giao hài tử đến trên tay Trương Mẫn.

“Hài tử để ở chỗ này không an toàn.” Hắn nói xong, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng hài tử, đáy mắt toát ra một tia ôn tình, “Giao cho ta, qua một thời gian ngắn, người lại nhìn đến hắn.”

Ta kinh ngạc nhìn bóng lưng hắn rời đi.

Hắn làm như vậy sẽ liên lụy mạng của bản thân!

Ta không biết hắn làm như thế nào trả lời Vạn quý phi, nhưng hiển nhiên, hắn giấu đi rồi, nhưng là có thể giấu giếm bao lâu đây? Trong cung nhiều người nhiều miệng, một hài tử, ngày từng ngày lớn lên, làm sao có thể lừa gạt được đây?

Chuyện bại lộ, hắn cũng sẽ mất mạng.

Thời điểm ta lên tiếng, hắn cười nhạt, vươn tay trêu chọc hài tử, nhẹ giọng nói: “Đáng giá.”

7. Chương 7: Cựu Hoàng Hậu

Đây là một hài tử bất hạnh nhất, nhưng cũng là may mắn nhất.

Đã mấy lần đến trước quỹ môn quan báo danh, rốt cuộc vẫn có thể từng bước trưởng thành, ở trong thâm cung nội viện, được một số thái giám cung nữ chiếu cố, hắn ngày từng ngày lớn lên.

Thời điểm không ai chú ý, ta liền đi xem hắn một cái, mỗi lần nhìn đến hắn, hắn liền lại lớn thêm một chút.

A Uyển cùng lão cung nữ trông môn cũng rất yêu thích đứa bé, chúng ta cẩn thận từng li từng tí giữ lấy điều bí mật này, cùng chung tay bảo vệ đứa bé lớn lên. Ta hiểu, hắn đã không phải hài tử của riêng một mình ta, hắn có rất nhiều cha mẹ. Chính là nhờ bọn họ tiết kiệm chút ít tiền bạc, dù không nhiều nhưng có thể vì hài tử mua chút ít thức ăn. Nhưng theo thời gian hài tử lớn lên, chút ít tiền kia liền rất nhanh không đủ dùng.

Ngay vào lúc này, cựu hoàng hậu nói với ta: “Ta sẽ chăm sóc hắn.”

Nàng chưa chắc có ý định tốt, hoặc giả nàng chỉ là đem hài tử làm lợi thế đối kháng cùng Vạn quý phi, nhưng chỉ cần hắn có thể tiếp tục sống, so với cái gì cũng không còn quan trọng.

Hài tử bị đưa đến chỗ cựu hoàng hậu, thời gian ta có thể nhìn đến hắn lại ít hơn rồi.

Cửu hoàng hậu là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, nàng hội giáo Minh Nghĩa (chỗ này bạn sửa nhé) biết chữ, nữ nhân chốn thâm cung như vậy, khi cúi đầu lộ ra một tia ôn tình, làm ta không nhịn được nâng lên khoe miệng.

Cái này là hài tử duy nhất trong hoàng thành, dưới sự bảo vệ của chúng ta được khỏe mạnh lớn lên.

Đây không còn là bí mật, bởi vì cơ hồ tất cả hoạn quan cung nữ đều đã biết.

Nhưng cũng là một bí mật, chẳng qua là người không biết, chỉ có mỗi mình Vạn quý phi.

8. Chương 8: Trở Thành Kỷ Phi

Năm đó hài tử năm tuổi, có một ngày, A Uyển gõ cửa phòng ta, mặt tràn đầy hưng phấn, rung run nói: “Tiểu Kỷ, những ngày an nhàn của ngươi đến rồi! Hoàng thượng tới đón tiểu hoàng tử rồi!”

Lòng của ta chợt xáo động, ngoài cửa vây quanh càng nhiều người, hướng tới ta chúc mừng.

Ta lại nhịn không được cảm giác bị thương.

Hài tử là của ta, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày ta mất đi hắn.

Vạn quý phi sẽ không bỏ qua ta.

Ta theo mọi người thay áo mới cho hài tử, đưa hắn đi, hắn ngơ ngác nhìn ta, bàn tay nhỏ bé lau mặt của ta, “Nương, tại sao người khóc?”

Ta ôm hắn thật chặt, hài tử duy nhất của ta, hắn thông minh hiểu chuyện, hắn sẽ ngày từng ngày lớn lên, nhưng mà ta lại không thể bồi ở bên cạnh hắn, nhìn hắn thành gia thất, sinh nhi tử, quân lâm thiên hạ...

“Hài tử, về sau nương không thể phụng bồi con nữa.” Ta nhìn xuống bị thương, cúi đầu cài cúc áo cho hắn, nước mắt giọt giọt rơi xuống: “Con phải thật tốt... thật tốt...”

Hài tử, con phải có chút lòng thành, mãi mãi cảm kích những người thủ hộ con, con còn sống là nhờ công ơn của bọn họ.

Hài tử, hãy làm hoàng đế tốt, hảo hảo mà sống sót, bởi vì sinh mệnh của con là dùng máu tươi của bao nhiêu người khác đổi lấy...

Ta khẽ đẩy hắn ra, hắn quay đầu lại nhìn ta, trong ánh mắt đen nhánh còn có một tia mờ mịt. Ta nói cho hắn biết, phụ thân của hắn đang đợi hắn. Hắn hỏi ta: “Cái gì là phụ thân?”

Ta nói người đó trên kim điện, người nam nhân một thân mình hoàng, ta không nhớ rõ bộ dáng của hắn, chỉ nhớ rõ xiêm y của hắn. Trăm nghìn năm qua, bao nhiêu hoàng đế đều mặc một thân mình hoàng bào, vẫn như thế không đổi.

Hắn lảo đảo mà thẳng bước đi ra ngoài, ta nhắm mắt lại chỉ thấy một mảng tối đen.

Sau đó có một đạo chiếu thư, để cho ta từ một cung nữ, thăng làm Kỷ phi.

Đây chỉ là một đạo bùa đòi mạng.

Ta cho người đi hỏi thăm Trương Mẫn, năm đó, ngay từ lúc hắn nhận lấy hài tử trong nháy mắt, chúng ta liền cũng đã chuẩn bị xong cái chết cho hôm nay.

Một tháng sau, ở một ngày kia, ta nghe nói Trương Mẫn đã nuốt vàng tự vận, thành toàn nguyện vọng cuối cùng là giữ lại tôn nghiêm.

Mà ta, nhận được một bầu rượu.

Ta đẩy ra cửa sổ, hí hí mắt.

Ngày đó ánh mặt trời rất rõ, cũng chỉ như thế mà thôi.

9. Chương 9: Ta Đi Hết Khi Ta Còn Sống

Thật ra ta vẫn không hiểu, tại sao Trương Mẫn, chỉ là một kẻ trông môn, lại có thể vận dụng quan hệ điều động chức vị của ta, lại còn không vì mình suy nghĩ. Tại sao Vạn quý phi muốn đoạt đi hài tử của ta, nhưng chỉ phải một cái trông môn nhân tới trước? Thậm chí đến cuối cùng cũng là hấn chọn một thời cơ thích hợp, đem tất cả nói cho hoàng thượng.

Cựu hoàng hậu cũng không phải người rất có tâm cơ, nếu không, nàng sẽ không động đến Vạn quý phi. Nhưng nàng chủ động đề nghị thu dưỡng hài tử của ta —— sau lại ta mới biết, chuyện này là Trương Mẫn thuyết phục nàng.

Ta hỏi hấn: “Người rốt cuộc là ai?”

Lại có thể từ trong hoàng cung giả chết thoát thân, tại sao hấn làm được?

Ta chỉ nhìn đến gò má hấn, khóe môi hấn khê nhếch. “Có quan trọng không?”

Ta ngẩn ra, dừng bước, trong nháy mắt có thật nhiều hình ảnh thoáng qua đầu, những chuyện trước kia nghĩ không hiểu, hiện tại ta đã hiểu.

“Hấn sẽ là vị hoàng đế tốt.” Hấn dừng bước, xoay người, nhìn ta nói.

Lần đầu tiên, lần thứ hai, lần thứ ba...

Mỗi một lần, ánh sáng đều bị che khuất, ta đều không thấy rõ ràng bộ dáng của hấn.

Nhưng là có quan trọng không?

Ta còn còn sống, hơn nữa ta đã biết kết cục.

Thành Hóa năm thứ mười một, tháng sáu, ta là Kỷ Vân, ta đã đi hết ta khi còn sống.

Trong lịch sử không có tên của ta.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-noi-phu-sinh-khong-bang-mong>